

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 865/2017
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Милојчић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3696/16 од 22.12.2016. године, у седници одржаној 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3696/16 од 22.12.2016. године, тако што се одбија жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Сомбору П1 447/15 од 23.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 447/15 од 23.09.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати 42.395,00 динара са затезном каматом од 16.02.2013. године до исплате и да му накнади трошкове поступка са затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3696/16 од 22.12.2016. године, усвојена је жалба тужиоца и преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П1 447/15 од 23.09.2016. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, а тужени обавезан да му исплати 42.395,00 динара, са затезном каматом од 16.02.2013. године до коначне исплате и да му накнади трошкове поступка од 47.690,00 динара, са затезном каматом од 23.09.2016. године као дана пресуђења до исплате и да му накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, позивајући се на члан 404. став 1. ЗПП, због разматрања правног питања од општег интереса. Како је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, ревизија је дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу члана 408., у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Супротно наводу ревидента побијаном пресудом је одлучено о спору из чл.1. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је од 2003.године, био запослен у Министарству одбране Републике Србије. Споразумом о преузимању закљученим између тог министарства и Министарства Унутрашњих послова, дана 01.07.2010. године, тужилац је засновао радни однос у Министарству унутрашњих послова Републике Србије. На дан 07.01.2013. године, тужилац је навршио 10 година непрекидног рада (у оба Министарства), а просечна нето зарада за новембар 2012. године, износила је 42.395,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев јер тужилац није доказао да је послодавцу подносио захтев за исплату јубиларне награде, нити да је искористио сва правна средства у управном поступку и у управном спору ради остварења права на исплату јубиларне награде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, налазећи да тужиоцу, који је остварио 10 година непрекидног рада у државним органима, према члану 120 Закона о раду у вези члана 26. Посебног колективног уговора за државне органе, припада право на исплату јубиларне новчане награде.

Основано се ревизијом указује да је у побијаној пресуди погрешно примењено материјално право, зато што се у конкретном случају не могу применити одредбе Посебног колективног уговора за државне органе, с обзиром да је у међувремену 01.01.2012.године, донет Посебан колективни уговор за полицијске службенике.

Наиме, послодавац може запосленима да утврди право на исплату јубиларне награде општим актом, односно уговором о раду (чл.120.ЗОР-а). Одредбом члана 26. Посебног колективног уговора за државне органе, запослени има право на јубиларну новчану награду у висини просечне нето зараде по запосленом у привреди РС према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права. Јубиларном годином рада сматра се година у којој запослени навршава 10,20,30 и 40 година рада проведених у радном односу код послодавца, без обзира на то у ком државном органу је запослени остваривао права из радног односа.Јубиларна награда додељује се на дан државности Републике Србије. Посебним колективним уговором за полицијске службенике („Службени гласник РС“ бр.18/2011), који је у примени од 01.01.2012. године, а чији је потписник тужена (у члану 39. став 1. тачка 1.), утврђено је право запосленог на исплату јубиларне награде за непрекидан рад у Министарству унутрашњих послова за 10 година рада у висини

једне просечне плате исплаћене у МУП-у, у месецу који претходи месецу исплате јубиларне награде.

Имајући у виду да је тужилац од 2003.године до 01.07.2010. године, радио у Министарству одбране, када је засновао радни однос у Министарству унутрашњих послова, на њега се не може применити „продужено“ дејство ПКУ-а за државне службенике, који је важио до 01.01.2012.године, јер до тог датума тужилац није испунио услов од 10 година рада у државним органима. То право тужиоцу не припада ни по Посебном колективном уговору за полицијске службенике, јер је право на исплату јубиларне награде, условљено непрекидним радом у Министарству унутрашњих послова, а он код тужене није радио 10 година непрекидно.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић